

tokolovaným kupcem v době podání žaloby, nýbrž se vyžaduje k odůvodnění tohoto sudiště, by jeho podmínky tu byly v době poslední objednávky (uzavření kupní smlouvy, srov. rozh. čís. 5223 sb. n. s.), neboť běží-li od této doby lhůta k použití tohoto sudiště, může býti rozhodnou jen tato doba pro jeho založení. V souzeném případě vystupuje jako žalobkyně prot. firma L. Z výpisu z obchodního rejstříku plyne, že firma ta byla zapsána do obchodního rejstříku dne 10. února 1928. Ježto objednávka se stala dne 1. července 1927, nebyla žalobkyně ještě zapsána v době objednávky v obchodním rejstříku a nemůže se proto dovolávati sudiště § 87 a) j. n. Z výpisu z obchodního rejstříku sice plyne, že žalobkyně je odbočkou hlavního závodu, jenž má sídlo v R. v Bavorsku, neplyne však z něho, že hlavní závod byl již protokolován v době objednávky. Pokud to žalobkyně tvrdí v rekursu, jde o nepřipustnou novotu v rekursním řízení. Vzhledem k tomu netřeba řešiti otázku, zda jde o smlouvu kupní uzavřenou vedlejším závodem, stačí, že byl v době objednávky protokolován závod hlavní. Ježto žalobkyně neprokázala v řízení prvé stolice, že byla v době objednávky již protokolována, nemůže se dovolávati sudiště po rozumu § 87 a) j. n. a opačný náhled rekursního soudu je mylný. Přes to však nemůže Nejvyšší soud změnou napadeného usnesení obnoviti usnesení prvního soudu, ježto rekursní soud vzhledem k svému mylnému právnímu hledisku se nezabýval s ostatními vývody rekursu a bude proto na něm, by rozhodl o tom, zda tu není příslušnost po rozumu druhého odstavce § 88 j. n.

Čís. 11785.

Nejde o zmatečnost podle § 41 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., nevyřídil-li rekursní soud všechny rekursní návrhy.

Předpis čl. 133 obch. zák. jest rázu dispositivního a může býti změněn úmluvou stran.

Stala-li se mezi společníky úmluva o převzetí podniku, jsou jí vázáni i dědicové. Úmluvou o převzetí podniku neučinil zesnulý společník opatření o svém pozůstalostním jmění a nebylo třeba, by se stala ve formě posledního porřízení.

Je-li rozhodnutí o návrhu na zahájení likvidace společnosti závislé na zjištění sporné skutečnosti, zda se stala úmluva o převzetí podniku, čili nic, jest toho, kdo se domáhá zápisu likvidace společnosti do obchodního rejstříku, odkázati na pořad práva (§ 25 odst. (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R I 413/32.)

Návrh dědiců po veřejném společníku firmy P., by byla do obchodního rejstříku zapsána likvidace veřejné obchodní společnosti a by byli soudem jmenováni likvidatoři, soud první stolice zamítl a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají souhlasná rozhodnutí soudů nižších stolic pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy, a zmatečnost (§ 46 odst. (2) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného čís. 100/1931), leč neprávem. Zmatečnost spatřují v tom, že rekursní soud nevyřídil všechny rekursní návrhy. I kdyby tato výtka byla správná, nebylo by to zmatečností podle § 41 zákona, neboť nelze ani tvrditi, že napadené rozhodnutí je tak nedostatečné, že je nelze bezpečně přezkoumati. Nevyhověl-li rekursní soud konečným návrhům rekursu, nelze to vytýkati ani jako rozpor se spisy. V rozporu se spisy jest jen tvrzení stěžovatelů, že se domáhali návrhem ze dne 16. ledna 1932 i zápisu, že společnost zanikla. Navrhli jen, by byly vyznačeny v obchodním rejstříku jednak úmrtí společníka Josefa P-a, jednak likvidace a pozdější zrušení firmy. Úmrtí společníka Josefa P-a bylo však vyznačeno v obchodním rejstříku již podle usnesení ze dne 20. prosince 1931. Třebaže první soud zamítl návrh stěžovatelů, by byli likvidátoři jmenováni soudem, správně, by byli zapsáni soudem jmenováni likvidátoři, ač stěžovatelé takový návrh neučinili, jest toto pochybení bezvýznamné, ana likvidace nebyla do rejstříku zapsána. Usnesl-li se rekursní soud, že se rekursu nevyhovuje, jest tím řečeno, že se žádnému z konečných návrhů rekursu nevyhovuje. Toto rozhodnutí se nepříčí zákonu. Stěžovatelé se domáhají likvidace společnosti, kdežto ostatní účastníci se vyjádřili proti tomu, namítajíce, že došlo ke smlouvě o převzetí celého podniku společníkem J. P-em, což stěžovatelé popřeli. Předpis čl. 133 obch. zák. jest rázu dispozičního a může býti změněn úmluvou stran. Stala-li se mezi společníky tvrzená úmluva o převzetí podniku, jsou jí vázáni i dědicové a nelze proto mluvit o její bezvýznamnosti. Touto úmluvou nebyl by učinil zesnulý společník opatření o svém pozůstalostním jmění a nebylo by proto třeba, by se stalo ve formě posledního pořízení. Rozhodnutí o návrhu na zahájení likvidace společnosti jest tedy závislé na zjištění sporné skutečnosti, zda se stala řečená úmluva čili nic, a poukázaly-li soudy nižších stolic stěžovatele v tomto směru na řízení sporné, opírá se toto rozhodnutí o ustanovení § 25 odst. (2) zákona a nelze proto mluvit o jeho nezákonnosti. Stěžovatelé to jsou, již se domáhají zápisu likvidace společnosti do obchodního rejstříku, a nebylo proto rejstříkovému soudu než právě stěžovatele odkázati na pořad práva. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. (2) zákona čís. 100/1931, nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 11786.

Důvody zmatečnosti jsou v § 41 (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. uvedeny výčetmo. Není zmatečností, jestliže soud při společnosti, o níž není zřejmo, zda jest vůbec po právu, a kde zákonná domněnka svědčí pro zrušení společnosti, ponechal zřízení prokuristy jedním ze společníků bez ohledu na ohrazení se spoludědiců druhého společníka, a že, ačkoliv šlo o právo osoby zesulé, nebylo postupováno v dohodě s pozůstalostním soudem a za jeho souhlasu.